

Μνήμη Αποστόλου Λουκά – Η πηγή της πραγματικής θαυματουργίας

Οικονόμου Νικολάου Πάτσαλου

Η εορτή του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Λουκά είναι, για τη φετινή χρονιά, ημέρα Κυριακή. Γι' αυτό τον λόγο το ευαγγελικό ανάγνωσμα είναι αφιερωμένο στον Ευαγγελιστή Λουκά, παρμένο από την γραφίδα του ιδίου (Λκ. 10, 16-21). Η περικοπή είναι σύντομη και το περιεχόμενό της συνοψασμένο με το έργο των Αποστόλων. Συγκεκριμένα, ο ευαγγελιστής αναφέρεται στην επιστροφή των εβδομήκοντα μαθητών και στη μεγάλη έκπληξή τους για τα μεγάλα θαύματα, που επιτελεί μονάχα η επίκληση του ονόματος του Χριστού.

Οι Απόστολοι, ως αυθεντικοί μάρτυρες και διάδοχοι του Θεανθρώπου, αναλαμβάνουν, κατόπιν υπόδειξης του Χριστού, τη μετάδοση του καινούργιου μηνύματος της Βασιλείας του Θεού προς την ανθρωπότητα. Γίνονται οι πομποί των όσων είδαν, βίωσαν, άκουσαν από το παράδειγμα του μεγάλου διδασκάλου τους προς την ανθρωπότητα. Γι' αυτό και ο Χριστός ξεκάθαρα λέει προς τους μαθητές Του ότι *«Όποιος ακούει εσάς, ακούει εμένα και όποιος απορρίπτει εσάς απορρίπτει εμένα, απορρίπτει αυτόν που μ' έστειλε»*. Συνεπώς, οι Άγιοι Απόστολοι όπως και ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς μέσα από το ιεραποστολικό έργο τους σκορπούσαν, όπου υπήρχε πρόσφορο έδαφος, τη θεία παρουσία του Θεανθρώπου Χριστού. Παροντοποιούσαν στον κάθε τόπο, που επισκέπτονταν την πιστή παρουσία του Χριστού.

Όταν επέστρεψαν, λοιπόν, οι εβδομήντα μαθητές *«μετά χαράς»* βροντοφώναζαν στον Δάσκαλό τους πως ακόμα και τα δαιμόνια υποτάσσονταν και υπάκουαν στη προσταγή του ονόματος Του. Και όντως αυτό συνέβαινε, πράγμα που τους το επιβεβαίωσε ο Χριστός, εξηγώντας τους πως ο σατανάς *«ως αστραπή έπεσε εκ του ουρανού»* έχοντας ως κύριο ιδίωμα την αδυναμία ενώπιον του αληθινού Θεού. Αυτή, λοιπόν, τη νίκη κατά του διαβόλου την έδωσε ως εξουσία ο Χριστός στους μαθητές Του, ώστε το κακό να παραμένει πάντοτε ανυπόστατο.

Ταυτόχρονα, όμως, ο Χριστός μεταβιβάζει το κέντρο βάρους της διήγησης σε κάτι πολύ πιο σημαντικό. Ενώ οι μαθητές διακατέχονται από πολύ χαρά, λόγω της υποταγής των δαιμόνων ενώπιον τους, ο Χριστός τους *«προσγειώνει»* από τον θαυμασμό με κάτι ουσιαστικώτερο. Τους λέει πως δεν πρέπει να χαίρονται, επειδή τα δαιμόνια υπακούνε σ' αυτούς, αλλά επειδή τα ονόματά τους *«γράφτηκαν»* στον ουρανό.

Κατ' ουσίαν, λοιπόν, ο Χριστός προτρέπει τους μαθητές Του να κοιτάξουν τη θαυματουργία που επιτελείται δια μέσου αυτών μέσα από μια πιο οντολογική ματιά και όχι μέσα από μια ανθρώπινη και συναισθηματική ματιά. Η παρουσία του και μόνο, λόγω της μεγάλης χάρης που κουβαλούσε, ως παρακαταθήκη, τους ικάνωνε να περιφρονούν κάθε αντικείμενη διαβολική δύναμη. Ως απόστολοι, που από απλοί χοϊκοί έγιναν επουράνιοι άνθρωποι μαθητές του επουράνιου Θεού, ήταν λογικό πως η σκιά τους και μόνο θα σκίαζε μια Θεανθρώπινη σκιά.

Συνεπώς, τα θαύματα που επιτελούσαν δεν ήταν αποτέλεσμα τόσο της δικής τους ανθρώπινης ικανότητας όσο της θείκης πνοής που τους ενεφύσησε ο δάσκαλος και Θεός τους. Μ' αυτή, ακριβώς, τη ματιά πρέπει να αντιμετωπίζουμε τα θαύματα. Όχι μέσα από μια προσωποληπτική ματιά, αλλά μέσα από μια Θεανθρώπινη ματιά. Οι χοϊκοί άνθρωποι δεν επιτελούν θαύματα, αλλά μόνο οι ουρανοπολίτες θεωμένοι άνθρωποι, των οποίων οι προϋποθέσεις παύουν να είναι ανθρώπινες και γίνονται θεανθρώπινες.